

A 2008. évi lubaczówi út felidézése

Élményekben nagyon gazdag programot összegezhettek így utólag - nemcsak a látnivalókat, hanem az emberi kapcsolatokat illetően is.

2008-ban kétszer is jártunk Lengyelországban (augusztusban Krakkóban voltunk), mert tavasszal testvérvárosunk, Lubaczów polgármestere, illetve az ottani Lengyel-Magyar Társaság meghívott bennünket a lubaczówi napokra. Kisbusszal mentünk, mindösszesen 21 fő, a legrégebbi egyesületi tagok közül azok, akik el tudtak jönni.

Erre a délnyugati vidékre tulajdonképpen már harmadszor ment a „törzsgárda”. A 2007. évi jaroslawi kirándulás előtt már az ún. zarándokút is ide vezetett, a szállásunk akkor is Horyniecben volt, és a programban szerepelt Zamosc megtekintése is. Úgyhogy ismerős volt a cél, sőt már az odavezető út is.

A kisbuszt indulás előtt nemcsak az utasok csomagja töltötte meg, hanem az a kiállítási képanyag is, amit visszavittünk az egyik, nálunk kiállító festőművésznek. De önmagában is szűknek bizonyult a jármű, akkor megfogadtuk, hogy ezentúl kizárólag nagy busszal megyünk.

A Felvidéken Kassa, Eperjes érintésével haladtunk, majd Felsővízköz elhagyása után megálltunk az egyik faluban, Lodomérvágásán fatemplomot nézni. Mindig csak olvastunk róla, hogy mennyi szép templomocska maradt fenn ezen a ruszinok által lakott vidéken, helyenként az út mellett meg is pillantottunk egyet-egyét, de soha nem álltunk még meg. És milyen jól tettük, hogy rászántuk az időt! Előkerült egy szlovák (vagy ruszin?) nénike, aki beengedett bennünket a csodálatos, pici, de ma is működő fatemplomba – ez megteremtette a jóérzésünket a következő 4 naphoz.

A duklai hágó után már Lengyelország dimbes-dombos tájaiban gyönyörködhattunk, Jaroslaw után Lubaczówban álltunk meg. Átadtuk Pluchának a festményeit, majd elfoglaltuk a szállásunkat Horyniecben. Horyniec egy üdülőhely Lubaczówtól kb. 20-22 km-re, a Dukat nevű remek szálláshellyel (azóta ismét fölkerestük, a tulajdonosa pedig járt nálunk is).

A meghívás részünkre a lubaczówi napokra szólt. De nemcsak mi voltunk ott, hanem Érd város hivatalos küldöttsége is megérkezett a következő napon, illetve a többi testvérváros (ukrán és német) képviselői is jelen voltak.

Így adódhatott az elő, hogy a németekkel állandóan összefutottunk a második napi programunkon. Elsőként útban Zamosc felé álltunk meg egy kisebb emelkedőn, honnan messzire el lehetett látni, de csak azért, mert nem takarta semmi magasabb növényzet a kilátást. A polgármester büszkén mutatott maga köré, mondván, hogy ez itt a környék legmagasabb pontja! Nos, ez bizonyítja, hogy nem a hegyek között fekszik a mi testvérvárosunk! (Egyébként Ukrajna csupán néhány kilométer távolságra van.)

Barbara (aki hivatásos idegenvezető és a testvéregyesület tagja) vezetésével megcsodálhattuk a világörökség részét képező Zamosc-ot! Szerencsénk is volt,

történelmi játékokba, felvonulásba csöppentünk, a fotók is mutatják. Bejártuk a „kis Krakónak” nevezett városka minden zegét-zugát, sétáltunk a várarak partján, megnéztük a templomokat, a gyönyörű főteret a városházával.

Visszatérve Horyniecbe találkoztunk az egyesület többi tagjával, akik közül többeket már ismertünk Érdről, a boglári és a jaroslawi utunkról. És akikkel azóta persze többször találkoztunk már!

Meghívást kaptunk a polgármestertől egy vadászházba, ahol együtt voltunk a másik két testvérváros küldöttségével. Azt kellett megállapítanunk, hogy a zene és a tánc ledönti a határokat! Az ukrán küldöttség volt a legvidámabb, legaktívabb, de a lengyelek és a magyarok sem vallottak/vallottunk szégyent.

Az éjszakai pihenést követően másnap lubaczówi városnézésre került sor. Szentmise után megnéztük a múzeum két épületét, az egyikben a helytörténeti kiállítást mutatta be Zenek barátunk, a másikban pedig néprajzi, a huculokról szóló időszak kiállításban gyönyörködhattunk. Ezt követően elindultunk a környék, a Roztocze nevű vidék régi fatemplomait fölkeresni. Tudni kell, hogy ez a terület többnemzetiségű volt, hiszen ukránok is laktak ezen a vidéken, akik görögkeleti, illetve görögkatolikus vallásúak lévén ilyen templomokat építettek. Legnevezetesebb közülük a radruzi, mely az ukrán határtól pár méterre található. De találtunk olyan kis templomot, amelyet egy megszállott ember állítgat helyre – vele 2010-ben is összefutottunk. Nekem nagy élményt jelentettek ezek az épületek, igazán a múlt szellemiségét tükrözik. És addigra már térképekkel alaposan fölszerelkeztem, hiszen vásároltam és kaptam is a környékről turistatérképeket, várostérképeket.

Délután ismét bekapcsolódtunk a lubaczówi programba, már csak személyes érintettségünk okán is! Ugyanis Szigeti Eszter tagtársunk föllépett a sportpályán rendezett fesztiválon – nagy sikerrel!

Utolsó nap hatalmas búcsúzkodásra került sor a testvéregyesülettel. Kijöttek hozzánk a buszunkhoz, ajándékokat adtunk át és kaptunk is bőven! Mint kiderült, az egyik tagjuk egy helyi cukrászda tulajdonosa – hát, bőven ellátott bennünket édességgel. Sánta Marika is hozta persze a Witek által nagyon kedvelt rétesét, úgyhogy mi is „kitettünk magunkért”.

Hazafele kevesebben jöttünk: Ewa eleve már csak az első napon volt velünk, de most Wlada is a magyar küldöttséggel maradt.

Módunkban állt rövid időre megállni Eperjesen, körbe sétáltuk a főteret, gyönyörködtünk a reneszánsz házakban.

Visszagondolva az útra, valóban sokszínű volt a programunk – különösen az volt jó, hogy a nyelvi nehézségek ellenére baráti kapcsolatok alakultak ki. Családnevüket nem is tudom (bár utána lehetne nézni), de mindig szeretettel emlegetjük Barbarát, Witeket, Zeneket és a többieket.